

ת"ד 12785/11/17 - נורית אפשטיין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

ת"ד 12785-11-17 מדינת ישראל נ' אפשטיין
תיק חיצוני: 479452/2017

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופטת, סגנית נשיא טל תדמור-זמיר
מבקשת נורית אפשטיין
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 28.2.18 בהעדר המבקשת בגין עבירות של סיכון הולך רגל במעבר חצייה, נהיגה בקלות ראש, והתנהגות שגורמת נזק לרכוש ולאדם.

טענתה העיקרית של המבקשת היא כי היא לא ידעה על מועד הדיון.

המשיבה מצדה טוענת כי יש לדחות את הבקשה, מהטעם שהמבקשת זומנה כדין ולא סיפקה כל הסבר לאי הופעתה לדיון.

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם נתנו בהעדרו, אם נוכח שהייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין..."

הלכה היא כי בשלב דיוני זה, על המבקש הנטל להוכיח כי סיבת אי התייצבותו לדיון הייתה מוצדקת ולחילופין, כי נגרם לו עיוות דין בעצם הרשעתו.

ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מד"י, פ"ד נז(6) 793 (2003) נקבע כי על המבקש להעלות בבקשתו את כל טענותיו כולל אסמכתאות רלוונטיות ובע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע:

"בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה.... בית

המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין.

השיקולים השונים לביטול פס"ד נפרשו בשורה ארוכה של פסקי דין בבית המשפט העליון, בהם בין היתר פורטו מקרים בהם בית המשפט לא נעתר לבקשות לביטול פס"ד בהעדר עילה לביטול.

כך לדוגמא טענות של שכחה, אובדן דו"ח, טעות של עו"ד ברישום ביומן, אי התייצבות מחמת טעות, אי התייצבות בשל מחלה עליה לא דווח לביהמ"ש טרם הדיון, אי התייצבות מחמת תיבות דואר פרוצות, אי התייצבות בשל אי הידיעה של העו"ד, לא היוו עילות לביטול פסה"ד, גם אם הושת על המבקש עונש לא קל. (ראה למשל רע"פ 9142/01 של כב' השופט ת. אור, רע"פ 5377/03, רע"פ 8583/04, רע"פ 3690/03, רע"פ 1271/06, רע"פ 5569/07, רע"פ 4474/05, רע"פ 5958/07, רע"פ 2394/07, רע"פ 6383/07, רע"פ 1371/07, רע"פ 2282/07, רע"פ 6463/07, רע"פ 8445/07, רע"פ 9593/07, רע"פ 10319/07, רע"פ 10516/07, ע"פ 6859/07, רע"פ 683/07, רע"פ 1381/07, ב"ש 7099/06, רע"פ 1773/04).

בע"פ 70050/99 **חרובי פארס נ' מדינת ישראל** (מחוזי ת"א) נקבע כי בקשות לביטול הכרעת דין תתקבלנה רק כאשר מתקיימות "נסיבות מאוד יוצאות דופן שבהם התקלה או המניעה מוכחת באורח אובייקטיבי."

מן הכלל אל הפרט -

לעניין אי ההתייצבות לדיון - המבקשת טוענת כי לא ידעה על מועד הדיון. טענה זו אינה מתיישבת עם אישור המסירה שסרוק בתיק בית המשפט (במערכת "נט המשפט"), ממנו עולה כי הזימון הודבק על דלת ביתה של המבקשת, באותה כתובת בה קיבלה לידיה את פסק הדין. המבקשת עצמה ציינה בבקשה כי אין לה הסבר כיצד זה קיבלה את גזר הדין, בעוד את הזימון היא לא קיבלה ובהעדר הסבר, יש לראותה כמי שזומנה כדין וניתנה לה הזדמנות נאותה לקבל את יומה בבית המשפט.

אשר לגרימת עיוות דין - כל שטענה המבקשת הוא שרישונה דרוש לה לצרכי פרנסתה וכי עצם אי קבלת יומה בבית המשפט מהווה אף הוא עיוות דין חמור כשלעצמו. אין די בכך. מדובר בטענה כללית, שלא נתמכה באסמכתאות. תצהירה של המבקשת שצורף לבקשה אף הוא לקוני ואין בו כדי לתמוך טענותיה.

רבים הם המקרים בהם נאשמים המוזמנים כדין אינם מתייצבים לדיונים בעניינם והסיבות - שונות ומגוונות, אלא שבית המשפט אינו יכול לעבור על כך לסדר היום.

כי כך, ומשלא מצאתי בבקשה כל נימוק שמצדיק ביטול פסק הדין שניתן בהיעדר המבקשת, הריני דוחה הבקשה וקובעת כי פסק הדין מיום 28.2.18 יותר על כנו.

למען הסר ספק, ההחלטה בדבר עיכוב ביצוע פסק הדין מיום 21.3.18, אינה תקפה עוד.

המזכירות תעביר לצדדים העתק ההחלטה.

ניתנה היום, י"א ניסן תשע"ח, 27 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.